

Het gebed van de bruid

Richard Sibbes

— uitgave van: —

De tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 20

Joy to the world	Henry Scougal
Naast het doel	David Martyn Lloyd-Jones
De laatste dag is de beste	Thomas Brooks
De zonde van het ongeloof	Thomas Boston
Jezus herkennen	Horatius Bonar
De volle zekerheid	James Waddel Alexander
Het weggehouden hart	Thomas Manton
Net zo goed thuis?	David Clarkson
Een bron in de woestijn	Robert Murray McCheyne

Jaargang 20 – nummer 10 – oktober 2018

Toelichting foto omslag

De Kerk strekt zich met verlangen uit naar de wederkomst van Christus. Zij is Zijn bruid. Een bruid die met de woorden uit het slot van de Bijbel leert bidden: 'Ja, kom, Heere Jezus!' Waarom zij zo verlangt? Omdat zij iets heeft geproefd van Zijn toekomst. Over deze toekomst en over het waarom van dit verlangen schrijft Richard Sibbes: 'De heerlijke momenten en zaken die we hier ontvangen, zijn niet meer dan de eerstelingen van een volle oogst en een druppel uit een oceaan.' Waarom zij dit zo verlangt? Christus Zelf leert haar dit: 'Ziet omhoog, en heft uw hoofden opwaarts, omdat uw verlossing nabij is' (Luk. 21:28).

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: *The bridegroom's promises and the bride's prayer.*

Bron: R. Sibbes, *The Complete Works of Richard Sibbes*, vol. 6, geraadpleegd via <http://digitalpuritan.net/richard-sibbes/>

De preek is vertaald door Redactie bureau Kees de Wildt, onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel. De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: www.tabernakel.nl.

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Het gebed van de bruid

*Die deze dingen getuigt, zegt: Ja, Ik kom haastig. Amen. Ja, kom, Heere Jezus!
Openbaring 22:20*

De kerk van God vormt het zwakste en meest hulpeloze deel van de mensheid. In deze wereld is zij nooit zonder zorgen en dus laat God haar nooit zonder troost. Daarom openbaart God in dit boek aan Christus de dingen die nog gaan gebeuren tussen Zijn hemelvaart en Zijn tweede komst. Christus openbaart ze aan de engel en de engel weer aan Johannes.

Zo kan de kerk in al haar omstandigheden haar toevlucht nemen tot dit boek om te zien wat de uitkomst van alles zal zijn. Haar troost is, dat voor de kerk ten slotte toch alles goed zal eindigen, hoezeer de dingen in deze wereld schijnbaar in verwarring en in nevelen gehuld raken. Haar verdriet loopt uit op vrede, haar vernedering op heerlijkheid en haar strijd op een kroon. Dat horen we hier bekrachtigd worden. Deze openbaring eindigt in de beschrijving van de heerlijke staat van de kerk.

Zoals ik de laatste twee hoofdstukken van Openbaring opvat, beschrijft de evangelist Johannes hierin de heerlijke staat van de kerk van God. Die is er nu in deze wereld al en zij zal een volkomen heerlijkheid zijn in de wereld die nog komt. Net als Noachs duif kan de ziel van een christen immers geen rust vinden in de tegenwoordige heerlijkheid. Die vindt ze pas als ze terugkeert naar de ark, als ze in het bezit komt van de volkomen heerlijkheid en voor altijd de gezegende gemeenschap met Christus in de hemel geniet.

Daarom laat Christus Zijn aangename beloften bij Zijn wederkomst ook uitlopen op de hemel. Zo strekt de kerk zich uit naar Zijn komst en wekt haar verlangens op. Hoe dan ook, de heerlijke momenten en zaken die we hier ontvangen, zijn niet meer dan de eerstelingen van een volle oogst en een druppel uit een oceaan. Als u dus leest over een heerlijke toestand waarin de kerk hier op aarde zal

verkeren, moet u daarbij denken aan de uitkomst en voltooiing hiervan in de hemel. Jeruzalem, dat ván boven is, moet ons leiden naar het Jeruzalem dát boven is.

Ons ongelovige hart is maar al te zeer geneigd te denken dat deze dingen te mooi zijn om waar te zijn en te groot om ten uitvoer te worden gebracht. Er is immers zo'n onmetelijk groot verschil tussen onze eigen onwaardigheid en de uitnemendheid van wat ons is beloofd. Daarom is de genade van onze gezegende Zaligmaker zo groot, dat Hij Zijn tweede komst in heerlijkheid bevestigt door alle mogelijke getuigen. In vers 6 ziet u de engel, in vers 7 Christus Zelf, in vers 17 de bruid en de Geest in de bruid, en dan opnieuw Christus in de woorden van onze tekst: 'Zie, Ik kom haastig.' Dan hoort u het antwoord van de bruid: 'Amen. Ja, kom, Heere Jezus.'

Geliefden, het geloof is iets bovennatuurlijks. Het vindt in ons geen weerklank. Het heeft geen hulp of andere oorzaak in deze wereld dan alleen God Zelf. Daarom heeft het zoveel bevestiging nodig. God kent ons en onze behoeften beter dan dat wij onszelf kennen en u ziet dat Hij door deze bevestiging tegemoetkomt aan ons ongeloof. Behalve de herhaling door de getuigen, wordt ook de zaak zelf steeds herhaald. In dit hoofdstuk wel drie of vier keer, in vers 7, 12 en 20: 'Zie, Ik kom haastig', 'En zie, Ik kom haastig' en: 'Ja, Ik kom haastig'. Met iedere herhaling probeert Christus terrein te winnen op onze wantrouwende zielen. 'Zie, Ik kom.' Wij zijn wel erg kort van geheugen en net als in Openbaring 6:10 roepen wij al snel: 'Hoelang, o heilige en waarachtige Heerser?' 'Hoelang?' Daarom antwoordt Hij: 'Zie, Ik kom haastig.'

In de profetieën van het Oude Testament worden dezelfde beloften gegeven en u ziet dat ze ook daar vanwege ons ongeloof steeds worden herhaald. Dat ongeloof komt voort uit de schuld die we vanwege onze onvolkomenheden vanbinnen, in ons geweten, voelen en omdat we niet zo nauwgezet zijn als wel zou moeten. De barmhartigheid van onze gezegende Zaligmaker is echter zo groot, dat het Hem verdriet doet Zijn tedere kerk zo aangevochten en beproefd te zien. Daarom helpt Hij ons zo veel mogelijk.

Let er dus op, zo smee ik u, hoe aangenaam de omgang tussen Christus en Zijn bruid is die uit deze woorden spreekt. Steeds opnieuw belooft Christus: 'Zie, Ik kom haastig.' Dan antwoordt de kerk: 'Kom!' En: 'Amen. Ja, kom, Heere Jezus.' Geen enkele gemeenschap in de wereld is zo aangenaam als die tussen Christus en Zijn kerk. Laten we nu echter onze tekstwoorden gaan bespreken:

'Amen. Ja, kom, Heere Jezus.'

Heilige verlangens worden vurige gebeden

In deze woorden ziet u in de eerste plaats de erkenning door de kerk en in de tweede plaats haar instemming: haar erkenning van de waarheid en haar instemming met de voortreffelijkheid van deze waarheid. 'Amen': zo is het. Ja, 'Amen': zo zal het zijn. Ja, 'Amen': het zij zo, laat het zo zijn. Deze woorden bevatten een wens. Het is de Geest Die al deze zaken werkt. De Geest overtuigt ons zowel van de waarheid als van de voortreffelijkheid van die waarheid. Bovendien wekt de Geest in de volgende woorden een verlangen en een gebed op: 'Ja, kom, Heere Jezus.' Heilige verlangens worden omgezet in vurige gebeden.

'Amen' is een kort woord, maar wonderlijk veelzeggend, vol van betekenis en vol van de Geest. Het is een woord dat alle waarheden van God en iedere bijzondere belofte van God bezegelt. Het komt niet uit onze ziel op, tenzij eerst een almachtige kracht uit de hemel beslag legt op de krachten van onze ziel, die onderwerpt en 'amen' leert zeggen. Er is in ons hart zoveel oproer, zo'n ingeboren opstand tegen de heilige waarheid van God dat, tenzij God door Zijn machtige arm ons hart neerwerpt, het nooit 'amen' kan of wil zeggen.

Dat betekent echter niet dat ons hart opgesloten raakt of beperkt wordt. De Geest verruimt ons hart. Behalve 'amen' – hoewel 'amen' ook alles omvat wat erop volgt – breekt onze geest uit en roept: 'Amen. Ja, kom, Heere Jezus.'

Amen

Ik wil nu eerst kort op het woord 'amen' ingaan. In het begin van dit Bijbelboek wordt Christus 'de Amen, de trouwe, en waarachtige Getuige' (Openb. 3:14) genoemd. Alle beloften worden in Christus 'ja' en 'amen' genoemd (2 Kor. 1:20). Dat wil zeggen dat ze gegeven zijn en volbracht worden omwille van Hem. Ze zijn in Hem en voor Hem gemaakt en ze worden in Hem en voor Hem volbracht. Als dus 'Amen' – dat is Christus Zelf – ergens Zijn 'amen' aan hecht, is het voor ons dan zo moeilijk ons 'amen' eraan te hechten?

Wat ik uit dit woord 'amen' naar voren wil halen, is dat de harten van de kinderen van God zich laten voegen naar de goddelijke waarheden, zich overgeven aan het hele Woord van God, vooral aan het goede Woord van God, Zijn beloften. Van alle beloften geven zij zich dan weer vooral over aan de allerhoogste belofte, de wederkomst van Christus. Daar zeggen zij 'amen' op en wel om de volgende redenen:

In de eerste plaats omdat hun karakter erbij past en er een soort verwantschap bestaat tussen een geheiligd hart en heilige waarheden, tussen een heilig hart en heilige zaken. Dat gaat zo ver dat een heilig hart direct instemt met een heilige waarheid die het hoort, ook al heeft het die nooit eerder gehoord. Zijn hart is er zo aan onderworpen, dat het er dadelijk 'amen' op zegt.

In de tweede plaats hebben alle goddelijke waarheden een heerlijke aantrekkingskracht die past bij het aangename karakter daarvan. Er is een geestelijke smaak, die de Geest van God in de ziel van Zijn kinderen legt. Hoe aangenaam dingen ook zijn, als ze niet aan onze smaak voldoen, hebben ze geen aantrekkingskracht op ons. Daarom geeft de Geest van God Zijn kinderen smaak in de aangenaamheid van het Woord van God. Dat is de belangrijkste reden waarom zij 'amen' zeggen, in het bijzonder op waarheden die hen troosten.

In de derde plaats: als de ziel eenmaal een verbintenis met God is aangegaan, heeft ze geen eigen wil meer, maar geeft ze die over aan Gods wil. De bruid heeft geen eigen wil, want de wil van haar

echtgenoot is ook de hare. Als Christus dus zegt: 'Amen, Ik kom haastig', zegt de bruid van Christus ook 'amen' daarop.

Ten vierde: God handelt op dezelfde manier met Zijn kinderen, door middel van een verbond en een huwelijkscontract. Boven alle andere verbonden is het verbond waardoor we een huwelijk aangaan het heerlijkste. Daar hoort instemming van onze kant bij. Daarom wekt de Geest ons er ook altijd toe op om ook van onze kant 'amen' te zeggen. Wanneer Hij zegt: 'Amen, zo zal het zijn', zegt de ziel: 'Amen, Heere, laat het zo zijn.' Net als in het burgerlijk huwelijk is er ook in het geestelijk huwelijk sprake van een huwelijkscontract. Gezien het feit dat er zo'n contract ligt, is er ook sprake van instemming met de tweede komst van Christus. De ondertrouwde bruid moet noodzakelijkerwijs 'amen' zeggen op de huwelijksdag.

Ten slotte, de Geest van God wekt in de harten van Zijn kinderen dit 'amen' op als een bezegeling van hun krachtige roeping. Als u mij zou vragen wat een krachtige roeping is, antwoord ik dat dit niets anders is dan de echo en het antwoord van het hart op het spreken van God. God roept en wij antwoorden. De heilige Petrus noemt dit 'een antwoord van een goed geweten' (1 Petr. 3:21).¹ In de ziel moet het antwoord van een goed geweten op alle goddelijke waarheden leven. Gelooft u? Ja, ik geloof. Hebt u berouw? Ja, ik heb berouw. 'Zoek Mijn aangezicht; ik zoek Uw aangezicht, o HEERE!' (Ps. 27:8). 'Keert weder, gij afkerige kinderen! Ik zal uw afkeringen genezen. Zie, [hier] zijn wij, wij komen tot U, want Gij zijt de HEERE, onze God!' (Jer. 3:22). Zonder dit antwoord van een goed geweten is er dus geen sprake van een krachtige roeping. Onze roeping is krachtig als de Geest in ons hart een antwoord opwekt. U ziet dus dat het noodzakelijk is dat er een 'amen' in de harten van de kinderen van God wordt gewerkt.

1 De Statenvertaling heeft als vertaling: 'een vraag van een goed geweten'. De King James Version heeft als vertaling: 'het antwoord van een goed geweten' ('the answer of a good conscience').

Instemming

Geliefden, als dit zo is, dan smee ik u, als we ook maar enige weerspanning en koppigheid tegen de goddelijke waarheden in onze zielen opmerken, God te vragen om zijn genadeverbond uit te voeren: 'Heere, u hebt beloofd harten van vlees te geven, die gevoelig zijn, teder en vol liefde. O, geef ze ons nu en werk ze in ons.'

Want, geliefden, hoewel God met ons omgaat door middel van een verbond, moet u weten dat Hij bij de uitvoering van Zijn verbond toch op een bepaalde manier niet alleen Zijn deel, maar ook ons deel uitwerkt. Feitelijk maakt Hij een testament en geen verbond. In een testament laten we iets na; we sluiten geen verbond en we stellen geen voorwaarden. Hoewel God dus met Zijn volk handelt door middel van een verbond, alsof u zich bekeert, alsof u gelooft, alsof u gehoorzaamt, toch geeft Hij de genade die Hij ons schenkt bij wijze van testament. Als Hij dus deze voorwaarde stelt, laten we dan God bidden om instemming met Zijn Woord en volgzzaamheid, zodat Hij van Zijn verbond een testament en wilsbeschikking maakt. Ik bedoel daarmee dat Hij het op doeltreffende wijze uitwerkt en ervoor zorgt dat wij het doen. Dat moeten wij van God begeren.

Dat geldt nog eens te meer, want – in de eerste plaats – God eert ons door onze instemming te vragen. Is dit geen grote eer voor ons dat Hij geen dingen uitvoert zonder onze instemming? Ja, zonder dat zal Hij het werk van onze eeuwige verlossing niet volbrengen. Als we echter ons zegel op Gods zegel drukken en we er eenmaal mee ingestemd hebben, dan is God er ook aan gebonden. Wanneer Hij Zijn zegel op ons zet en wij op Hem, binden we de almachtige God door deze kracht van het geloof en onderwerpen we de hel en al onze tegenstanders. Wanneer wij de waarheid van God bezegelen en 'amen' roepen, is dat een woord dat hemel en aarde vervult. In de hele wereld is er geen vreugdevoller woord dan wanneer hele gemeentes uitroepen: 'Amen.' Als God 'amen' zegt in de hemel en als wij op aarde op dit moment 'amen' kunnen zeggen op deze waarheid, zal Hij 'amen' zeggen op onze verlossing. God eert ons dus, wanneer Hij ons om onze instemming komt vragen.

In de tweede plaats eren wij God door Zijn waarheid te bezegelen. Geloof vormt een zegel op Gods waarheid en 'amen' is de stem van het geloof.

Amen op alle beloften

Het is beklagenswaardig, al komt het in de wereld vaak voor, dat we God niet méér ons vertrouwen schenken. Arme, angstige zielen zullen 'amen' zeggen op de leugens van hun eigen hart en verwaande figuren zullen 'amen' zeggen tegen een leugenaar, een moordenaar, een vijand, satan. Wij geven God echter zo weinig vertrouwen, dat we geen 'amen' zeggen als Hij het beveelt. Als Hij ons een belofte schenkt, hebben we geen 'amen' daarvoor over. Als Hij ons bedreigt, zegenen wij onszelf door te zeggen: 'Het zal wel meevallen, hoor. "Ik zal vrede hebben, wanneer ik ook naar het goeddunken van mijn hart zal wandelen, om de dronkene te doen tot de dorstige" (Deut. 29:19).²

Tegen allen die doorgaan op hun zondige wegen, zegt de Geest van God: 'Een vuur is aangestoken in Mijn toorn, en zal branden tot in de onderste hel' (Deut. 32:22). Toch, geliefden, vleien zij zichzelf met de gedachte dat zij het verkondigde Woord van God wel van zich zullen afschudden, zoals onheilige mensen doen.

Wanneer God echter Zijn bedreigingen komt uitvoeren, zal Zijn toorn branden tot in de hel en niet uitgeblust worden. Wie kan blijven bestaan voor deze vreselijke uitspraak of daaraan ontkomen: 'Gaat weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, dat de duivel en zijn engelen bereid is' (Matth. 25:41)? Gods woorden zijn niet als de wind. Of sterker: zij vormen een wind die alle zondaars die zich niet willen bekeren, naar de hel blaast.

We moeten naar de wet 'amen' zeggen op de bedreigingen van God, maar ook naar het Evangelie 'amen' op Zijn lieflijke beloften. De heilige Johannes zegt hier door de Geest van God 'amen' op de

2 De King James Version heeft als vertaling: 'door dronkenschap aan dorst te paren' ('to add drunkenness to thirst').

beloften met betrekking tot de toekomst. Dat wil zeggen: de beloften over de omverwerping van de antichrist, de bekering van de Joden en onze heerlijke toekomst. Johannes doet dat, hoewel hij er nu nog geen bewijs van ontvangt. Zo moeten wij het ook doen bij alle goddelijke waarheden.

Bouw niet op zand

Er is echter ook een ander soort mensen dat we moeten berispen. Zij beschikken inderdaad over een 'amen' en een zegel, maar tevergeefs. Dat zijn verwaande figuren en, wat erger is, mensen die willen dat God 'amen' zegt op de door hén gekozen wegen. Zij zijn slecht en zondig en doen hun uiterste best om Gods Woord voor hun karretje te spannen. Door hun leugenachtige opvattingen willen ze God 'amen' laten zeggen op hun verlangens. Zij vinden het niet voldoende om hun eigen gang te gaan, maar willen ook nog dat God met hen instemt. Altijd zullen zij wel vleiers vinden die tegen hen zullen zeggen: 'Doe dat en het zal u goed gaan.'

Iedere Achab vindt zijn valse profeten. Hoe verdorven is het om van God een afgod te willen maken en Hem te veranderen naar het beeld van satan, Zijn vijand, en Hem te willen laten lijken op wie Hij het meest haat. We zullen doorgaan op onze zondige wegen en doen alsof we daarmee het Woord van God volgen. Trouwens, die en die is het met ons eens – en zo houden we onszelf overeind door op dit zanderige fundament te bouwen. Terwijl we onze zielen juist volledig zouden moeten overgeven aan God en Zijn Geest, proberen we God voor ons karretje te spannen en Hem te laten zeggen wat aangenaam is voor ons vleeselijk verstand en onze onzuivere gevoelens. Hier moet ik nu echter niet te diep op ingaan.

Harmonie

Om dit punt samen te vatten: In Gods waarheid ligt een aangename harmonie, dus laat onze harten daarmee in overeenstemming zijn. Gods waarheid stemt altijd met zichzelf overeen. O, laat onze harten toch daarmee instemmen. Als we een bedreiging, een gebod of een belofte horen, laten wij daar dan toch 'amen' op zeggen. Het is

de meest aangename harmonie in de wereld wanneer onze harten instemmen met God en Zijn Woord, met Zijn Geest en waarheid, wanneer wij ons kunnen overgeven aan het voorbeeld van de leer die aan ons is overgegeven (vgl. Rom. 6:17).

De bron van ons verlangen

Nu ga ik verder met de tekst: 'Ja, kom, Heere Jezus.' Van de erkenning komen we nu uit bij de instemming, de overgave aan wat Christus zegt als waar en goed. We komen nu bij het verlangen en het gebed van de kerk: 'Ja, kom, Heere Jezus.'

'Amen' is een Hebreeuws woord. Wij gebruiken het nog steeds om te laten zien dat de christelijke kerk met de Joodse kerk overeenstemt, zowel met die van vroeger, als met die nog komt. Het wordt hier uitgedrukt en uitgelegd door het woord dat erop volgt: 'Ja, kom, Heere Jezus.' U ziet dat de kerk verlangt. Vanuit dit verlangen bidt zij: 'Ja, kom, Heere Jezus.' Dit laat dus zien dat de kerk gericht is op de genade. Deze verlangens zijn de ademhalingen en bewegingen van de Geest in de ziel, die gericht zijn op grotere eenheid. Zoals beweging gericht is op rust, zijn de verlangens gericht op de vereniging met dat waarnaar ze verlangen. De verlangens van de kerk komen direct uit de ziel voort en zijn daarom ongeveinsd. Zij laten het ware karakter van een christelijke ziel zien. Woorden en daden kunnen we misschien voorwenden, maar verlangens en gevoelens niet. We kunnen wel het vuur schilderen, maar niet de hitte. God oordeelt ons dus meer naar onze verlangens en gevoelens, dan naar onze woorden en daden.

U zult wel weten dat onze verlangens heilig en goed zijn als ze zich op de hemel richten. Dat is immers een teken dat zij uit de hemel voortkomen, net zoals een bron even hoog klimt als zijn oorsprong. Als onze verlangens naar de hemel opstijgen, zoals die van de kerk in deze tekst, dan is dat een teken dat ze uit de hemel afkomstig zijn. Onze verlangens zijn als een rivier. Dat zal ik u duidelijk maken door dit beeld in detail na te gaan.

Ten eerste komt een goede rivier uit een goede bron voort. Zo moet het ook zijn met onze verlangens. De bron van de verlangens van de kerk is liefde. Ze heeft Christus lief en daarom verlangt ze dat Hij haastig komt.

Ten tweede: zoals u weet, neemt een rivier alles met zich mee. Zo vormen ook onze verlangens een heilige rivier, die voortkomt uit een goede bron en die alles met zich meeneemt. Rivieren werken doeltreffend. Het gaat niet om louter willen en wensen, om zo te zeggen.

Ten derde: als je een rivier tegenhoudt, zal die aanzwellen tot zij alle weerstand doorbreekt en alles met zich meesleurt. Probeer zo ook een zuiver verlangen maar eens te onderdrukken. Het zal meer en meer aanzwellen en steeds verder groeien, totdat het voor zichzelf baan breekt.

In de vierde plaats is een rivier rusteloos en zij stroomt onophoudelijk door tot ze bij de oceaan uitkomt en in de zee uitmondt. Zo zijn ook onze echte en heilige verlangens rusteloos en altijd in beweging. Ze lijken niet op een stilstaande plas, maar zijn voortdurend in beweging, totdat ze uitmonden in de grenzeloze en bodemloze oceaan van eeuwig genieten.

In de vijfde plaats: echte rivieren die voortkomen uit een bron, zwellen steeds verder aan als zij dichterbij de oceaan komen, omdat andere rivieren zich ermee verenigen. De omvang neemt steeds meer toe, doordat andere rivieren ermee samenvloeien. Zo zullen ook onze verlangens, als ze echt zijn, groeiende verlangens zijn. Ze blijven maar groter worden, totdat ze de hemel bereiken.

Ten zesde zien we de rivieren uiteindelijk uitmonden in de zee. Ze worden er volledig door opgenomen. In de oceaan hebben ze meer bestendigheid dan in zichzelf, want daar is alle water in zijn element en daar hoort het thuis. Zo zullen onze verlangens, als ze heilig zijn, rusteloos groeien totdat ze uitmonden in Christus en zich met God verenigen in het toekomstig geluk. De ziel van de mens heeft in God,

in Christus en in de hemel immers een groter geluk dan zij in zichzelf bezit en zij wordt er ook volledig door opgenomen. Ten slotte kunnen we onze verlangens hierdoor beproeven. Als er op een laaggelegen plaats damp hangt, wijst dat op de aanwezigheid van een bron. U weet dat er bronnen zijn op een plaats waar voortdurend dampen hangen. Waar de adem van de ziel opstijgt, zoals hier bij de kerk het geval is, is dus beslist een bron van liefde waaruit deze 'dampen' voortkomen, waaruit deze verlangens voortvloeien.

Belofte doet bidden

Ik zal nu meer in het bijzonder op dit verlangen van de kerk ingaan: 'Ja, kom, Heere Jezus!' Voordat ik bij mijn hoofdpunt uitkom, zet ik echter eerst mijn uitgangspunten uiteen.

In de eerste plaats moeten we aannemen dat er een tweede komst van Christus in heerlijkheid zal zijn. Die zal veel heerlijker zijn dan Zijn eerste komst. Op alle denkbare manieren moeten de beste tijden en ogenblikken voor christenen nog komen. Iedere dag waarop ze opstaan, zijn ze dichterbij hun geluk.

We moeten verder ook weten dat een christen, als hij het ware geloof met betrekking tot de toekomst bezit, verlangens kent die daaraan beantwoorden en gebeden die daarmee overeenkomen. Want, geliefden, er bestaat altijd harmonie tussen hart en hoofd, tussen verstand en wil en onze gevoelens. Waarmee wij instemmen en wat we als juist erkennen, daar verlangen we naar en bidden we om. Als u weet van deze komst van Christus in heerlijkheid en ermee instemt dat de beste tijd nog moet komen, dan zult u zeker ook dit gebed kennen.

Er bestaat altijd een aangename overeenstemming en harmonie tussen gezonde kennis en gevoelens van genade. Daarom zegt de Schrift ook dat we niet kennen wat we niet tegelijk ook wensen en liefhebben. Als we zaken niet kennen en liefhebben, zien we ze niet in het juiste licht. Dan kennen we ze alleen van horen zeggen door anderen. Als we de juiste zaken echter in het juiste licht zien, dat wil zeggen geestelijke zaken in een geestelijk licht zien, dan zullen

we altijd gebeden en verlangens hebben die daarmee overeenstemmen. Net als bij de kerk hier in de tekst volgt dan het verlangen op het 'Amen. Ja.' 'Kom, Heere Jezus!' luidt dan haar gebed.

Hierdoor kunnen we dus weten of onze kennis geestelijk is of niet: als ons hart zich onderwerpt om zich daaraan over te geven. Anders zal het hart zich verzetten wanneer het op vragen en bidden aankomt en op bijzondere waarheden. Wat! Moet ik hieraan gehoorzamen? Nee. Ik heb hierover wel gehoord, maar ik weet niet of het waar is of niet. Ik heb veel horen spreken over de Schriften. Als de Schrift een mens in een of andere bijzondere zonde de voet dwars zet, dan zal zijn hart zich verheffen en zich ertegen verzetten als zijn kennis niet geestelijk is. Dan stelt hij er vragen bij, trekt hij de Schrift in twijfel en beschouwt het als dwaas en verachtelijk als iemand daaraan gehoorzaamt. Van mijn pleziertjes en voordeeltjes weet ik zeker wat ik eraan heb, maar of dit wel waar is, weet ik niet. Zo komt het hart van een atheïst openbaar, want zijn kennis is niet geestelijk. Als er echter wel geestelijke kennis is, brengt die altijd instemming met zich mee en een verlangen dat in gebed tot uitdrukking komt.

Voor we aan ons hoofdpunt toekomen, moet u verder weten dat een hart vol genade beloften omzet in verlangens en gebeden. De belofte luidde: 'Ik kom haastig.' Het geloof klampt zich hier vast aan deze belofte, zoals een wijnrank aan de boom waar hij tegenop groeit. Het zegt: 'Kom, Heere Jezus!' Het geloof paart zich direct aan de belofte. Zodra Christus gezegd heeft: 'Ik kom haastig', zegt de geest van het geloof: 'Ja, kom, Heere Jezus!'

Dan moeten we wel zeker weten dat het gaat om een belofte uit het Woord van God. Op het woord van een mens zegt het geloof geen 'amen'. Dat doet het alleen op het Woord van God. Als het geloof dat aangrijpt, zoals het hier doet, dan zet het dat Woord om in een heilig verlangen en gebed: 'Kom, Heere Jezus!'

Geliefden, wij geloven de belofte niet zoals we dat zouden moeten doen, anders zouden we dat ook wel doen. Wij hebben 'de grootste

en dierbare beloften' (2 Petr. 1:4), maar waar is een even rijk, groot en dierbaar geloof om die ons toe te eigenen en om daaraan onze verlangens en gebeden te paren? Als we dat zouden doen, houden we God aan Zijn eigen Woord en Hij kan Zichzelf niet verloochenen of Zijn waarheid verdraaien.

U ziet vervolgens dat *hoe zekerder iemand ergens van is, hoe krachtiger hij daardoor zal bidden*. Een goddeloos hart zou zeggen: 'Het gebeurt toch wel. Christus komt, of ik er nu om bid of niet. Waarom zou ik dan bidden?' U moet daarom bidden, want Hij zal komen. 'Ik kom haastig.' Dus: 'Ja, kom, Heere Jezus!' Christus was er Zelf van overtuigd dat Zijn Vader Hem alles zou schenken waar Hij om bad. Hij zegt: 'Ik weet dat Gij Mij altijd hoort' (Joh. 11:42). Toch ziet u wat een hemels gebed Hij in Johannes 17 bidt. Ja, God beveelt Hem dit te doen: 'Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel.' Dat moet Christus Zelf vragen, voordat God Hem 'de einden der aarde tot Zijn bezitting geeft' (Ps. 2:8).

Ook aan het verbond der genade in Ezechiël 36 en alle daarbij behorende beloften wordt in vers 37 toegevoegd: 'Alzo zegt de Heere HEERE: Daarenboven zal Ik hierom door het huis Israëls verzocht worden, dat Ik het hun doe.' Hoewel Hij Zijn kerk grote beloften heeft gedaan, moeten we Hem toch bidden om de uitvoering daarvan. Hij wil dat wij dingen niet alleen ontvangen als vrucht van Zijn belofte en voorzienigheid, maar ook als vrucht van ons gebed. Als we ze kunnen beschouwen als vruchten van onze gebeden, zijn we er ook veel dankbaarder voor. David was een biddende koning. Saul werd slechts koning door Gods voorzienigheid en het aandringen van het volk. Wie was er nu rijker gezegend?

O broeders, hoewel we verzekerd zijn van de toekomstige dingen, laten we er toch gezamenlijk om bidden. De zekerheid van het doel zal ons immers ertoe opwekken om de middelen zorgvuldig te gebruiken. Niemand is zo precies met dat laatste, als juist zij die het meest verzekerd zijn van het eerste. Let maar op wat de kerk hier doet.

God vervult Zijn beloften geleidelijk

Het volgende voorbereidende punt dat ik vooraf wil laten gaan aan de dieper gaande bespreking van mijn eigenlijke onderwerp, is dat God Zijn beloften geleidelijk vervult. Hij komt ze stap voor stap na. God doorloopt vele stappen bij de uitvoering van Zijn grote beloften. Zo doorloopt ook de belofte van Christus' tweede komst in heerlijkheid vele stadia voor ze volledig is vervuld. God belooft dus een nieuwe hemel en een nieuwe aarde (Jes. 66:22).

Toen de Joden uit de ballingschap terugkeerden, was dat een stap in de vervulling daarvan. Een volgende stap in de vervulling was toen Christus in het vlees kwam. Toen waren alle dingen nieuw. Er was een nieuwe Priester, een nieuwe sabbat en een nieuw volk. Toen de heidenen werden geroepen en gingen geloven, was dat een derde gedeeltelijke vervulling. Wanneer de Joden zullen worden geroepen, zal er als het ware een opstanding uit de doden zijn (Rom. 11:15). Dan zullen alle dingen nieuw zijn. Dat is een vierde stap. De laatste en volledige vervulling zal zijn als alle dingen werkelijk nieuw zullen zijn. Dat is het geval als er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zullen zijn.

De vervulling van de belofte van de komst van de Heere Jezus kent dus een lengte- en een breedtegraad. Kom als eerste in onze harten, Heere, om Uw Koninkrijk en scepter daar te vestigen. Onderwerp alles daarin aan Uzelf, sla al onze lusten neer, werp de satan uit, neem Uw aandeel in ons. Kom daarna in Uw kerk, zoals U zegt in Markus 9:1. Christus komt op krachtige wijze in Zijn Evangelie; daarin is 'het Koninkrijk Gods met kracht gekomen'. Kom zo in de verkondiging van Uw Woord. Toen Christus lichamenlijk ten hemel voer, kwam Hij geestelijk tot ons in Zijn instellingen. Kom dus door Uw Geest. Kom dan om de antichrist te vernietigen en 'de mens der zonde' te verderven (2 Thess. 2:3) en zo ruimte te maken voor de volgende stap in Uw komst. Kom in de volheid van de heidenen, kom in de bekering van het volk van de Joden, zodat hun rijkdommen tevens de vermeerdering van onze rijkdommen betekenen en de gouden tijd aanbreekt, zoals zeker zal gebeuren.

Vervolgens moet eerst het vastgestelde aantal van Gods uitverkorenen worden bereikt en vervuld. Christus stelt Zijn komst uit tot het zover is. Dus, kom en maak het aantal van Uw verkorenen vol. Zo zegt U het in Openbaring 6:11: 'En aan een ieder werden lange witte kleedren gegeven, en hun werd gezegd, dat zij nog een kleine tijd rusten zouden, totdat ook hun mededienstknechten en hun broeders zouden vervuld zijn, die gedood zouden worden, zoals zij.' Zij moeten blijven wachten tot de rest binnenkomt. Zoals zij die een groot aantal onbekenden hebben uitgenodigd voor een feest, blijven tot de laatste er is, zo zal ook Christus niet in heerlijkheid komen, totdat alle uitverkoren in het ene lichaam zijn samengebracht. Dan zal de definitieve komst zijn, de komst van Christus in heerlijkheid om ons tot Zich te nemen en ons naast Hem te laten zitten, waarbij wij 'de wereld oordelen zullen' (1 Kor. 6:2) als koningen en rechters van de wereld. Dan zullen we voor altijd bij Hem zijn. Zoals de apostel het heeft gezegd: 'En alzo zullen wij altijd met de Heere wezen' (1 Thess. 4:17,18). Dat troost werkelijk. Dat voegt hij er ook aan toe: 'Zo dan, vertroost elkander met deze woorden.' Zo ziet u dus hoe deze belofte stap voor stap wordt vervuld.

Verlangen behoort tot de aard van een begenadigd hart

Nu kom ik bij het laatste punt dat ik vooraf wilde maken. Hierop wil ik de meeste nadruk leggen, omdat het zo'n gezegende waarheid is, die zeer goed bij deze gelegenheid past. Het is niet alleen de plicht, maar het ligt ook in de aard van een hart vol genade dat het verlangt naar de komst van Christus Jezus in heerlijkheid. Het verlangt ook naar alle andere tekenen van Zijn komst, omdat die de weg bereiden voor Zijn laatste komst. Door dit te ontvouwen, zal ik de redenen en gronden laten zien waarom de kerk dit doet. Vervolgens zullen we het als toetssteen gebruiken of wij zo doen of niet. Ten slotte zal ik enkele aanwijzingen geven om ons daarbij te helpen.

Waarom verlangt de kerk?

Waarom verlangt de kerk zo zeer naar deze tweede komst van Christus in heerlijkheid? Ten eerste omdat de kerk tot dat moment

in gebrek leeft en gebrek de grond van alle verlangen is. Nu komen onze lichamen tekort, nu missen we onze vrienden enzovoort. Dan zal alles wat we missen er voldoende zijn.

Ten tweede omdat ons leven 'met Christus verborgen is in God' en wanneer Christus, 'Die ons leven is', geopenbaard zal zijn, 'zult ook gij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid' (Kol. 3:3,4). Ons heerlijke Hoofd is daar nu al. Als Hij geopenbaard zal worden, zal ook onze heerlijkheid geopenbaard worden, want Hij zal komen 'om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen, en wonderbaar te worden in allen, die geloven' (2 Thess. 1:10).

Het derde punt heeft betrekking op Christus Zelf: in zekere zin blijft Christus onvolkomen tot op de laatste dag, tot aan Zijn tweede komst. Want het geestelijk lichaam van Christus is Zijn volheid. Christus is onze volheid en wij zijn Zijn volheid. De volheid van Christus is volkomen als alle leden van Zijn geestelijk lichaam samengebracht en met elkaar verenigd zijn. Ons hoofd en onze ledematen vormen samen slechts één lichaam. Zo vormen ook Christus en de kerk één geestelijk lichaam. Zo lezen we het 1 Korinthe 12:12: 'Want gelijk het lichaam één is, en vele leden heeft, en al de leden van dit ene lichaam, vele zijnde, maar één lichaam zijn, alzo ook Christus.' Daarom worden de gelovigen ook 'de eer van Christus' genoemd (2 Kor. 8:23). In die betekenis bezit Christus tot op dat moment niet Zijn volle heerlijkheid. Daarom verlangt de kerk ernaar dat Christus verheerlijkt wordt in Zichzelf en verheerlijkt in hen, dat Hij komt 'om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen' (2 Thess. 1:10).

Ten vierde: 'Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn' (Matth. 6:21). Waar anders bevindt zich de schat van de kerk, dan in Christus? Onze geesten hebben iets bovennatuurlijks en worden aangetrokken door de beste van de geesten. Wie anders zou dat zijn dan Christus Zelf?

Ten vijfde omdat de leden verenigd zullen worden met het Hoofd. Het geluk van de ziel ligt in de eenheid met de bron van het geluk. Hoe dichterbij de bron van het geluk, hoe gelukkiger hij is. Wat

maakt het gezegend lichaam van Christus gelukkiger dan alle engelen en mensen, dan haar persoonlijke vereniging met de tweede Persoon van de Drie-eenheid en dus met de bron van de Godheid? Hoe dichter bij God hoe gelukkiger, hoe voller van genade en heerlijkheid, omdat Hij de God is van alle genade en heerlijkheid. Daarom geldt ook: hoe dichter bij Christus hoe gelukkiger.

Na onze opstanding zullen wij naar ziel en lichaam nog dichter bij Hem zijn. Dat zien we des te beter door naar het tegenovergestelde te kijken. Wat maakt de hel zo verschrikkelijk? Dat we daar volledig en eeuwig gescheiden zijn van het allerhoogste goed, van God Zelf. Hier op aarde hebben slechte mensen nog de aanwezigheid van God in Zijn schepselen. Zij proeven daarin hoe aangenaam Gods goedheid voor hen is. Maar in de hel hebben ze ook dat niet meer, tot in alle eeuwigheid. Daar zal een volkomen scheiding bestaan tussen Christus en hen.

De vereniging met God, de Fontein van alle goeds in de hemel, is nu juist wat de hemel tot hemel maakt. Als Christus daar niet zou zijn, zou de hemel geen hemel zijn. Daarom zegt Paulus: Ik begeer 'om ontbonden te worden en met Christus te zijn' (Fil. 1:23). Dus zegt de kerk hier: 'Kom, Heere Jezus!' Dan zullen we niet alleen met onze ziel dicht bij Hem zijn, maar met lichaam en ziel. In beide zullen we voor eeuwig verenigd zijn met de bron van alle goed. Dat is waarnaar de kerk hier verlangt. Waar bidt de kerk om aan het begin van Hooglied? 'Hij kusse mij met de kussen van Zijn mond' (1:2). Daar verlangt ze naar de eerste komst van Christus. Maar aan het einde van het boek lezen we: 'Kom haastig, mijn Liefste! en wees Gij gelijk een ree, of gelijk een welp der herten op de bergen der specerijen' (8:14).

Het ligt in de aard van de kerk dat al voor Christus' komst, goede mensen bekend stonden om hun verlangen naar Zijn komst. Daarom werden de heiligen omschreven als mensen die 'de vertroosting Israëls' verwachtten (Luk. 2:25). O Heere, kom haastig, kom in het vlees! Nu Zijn eerste komst echter in het verleden ligt, verlangen zij net zo zeer naar Zijn tweede komst. Daarom omschrijft Paulus hen

in 2 Timotheüs als mensen 'die Zijn verschijning liefgehad hebben', voor wie 'de kroon der rechtvaardigheid' is weggelegd (4:8). Als wij dus de Geest van de kerk bezitten, zullen we Christus' woorden herhalen wanneer Hij zegt: 'Ik kom haastig.' Dan zeggen wij net als de kerk aan het slot van Hooglied: 'Kom haastig, mijn Liefste!'

Geliefden, als we de heerlijkheid van straks vergelijken met de heerlijkheid die we nu bezitten, laat dat ons een zesde reden zien. Deze vergelijking laat enigszins zien waarom de kerk zou moeten verlangen naar de tweede komst van Christus. Als de goede dingen, die wij hier door genade ontvangen, al zo zijn dat geen oog ze gezien heeft, geen oor gehoord en ze in het hart van geen enkel mens zijn opgeklimmen (1 Kor. 2:9; want deze tekst gaat vooral over de genade, dat is de natuurlijke en directe betekenis ervan), hoe verheven, onuitsprekelijk en onvoorstelbaar moeten de dingen wel zijn die tot dat moment voor ons worden bewaard!

Als de 'eerstelingen' al zo aangenaam zijn, hoe moet dan de volle oogst wel zijn! (Rom. 8:23). Als het 'onderpand' al zo vertroostend is, hoe zal dan de volle uitbetaling zijn! (2 Kor. 5:5; Ef. 1:14). Als deze vreugde 'onuitsprekelijk en heerlijk' (1 Petr. 1:8) is en deze vrede 'alle verstand te boven gaat' (Fil. 4:7), hoe zullen dan de 'verzadiging der vreugde', de vrede en de 'liefelijkheden' zijn, die voor eeuwig in Gods rechterhand zijn (Ps. 16:11) en die we dan zullen ontvangen!

De engelen verwonderen zich nu al over de wijsheid van God in de regering van Zijn kerk op aarde, te midden van alle verwarring. Hun verwondering zal nieuw en nog groter zijn als Christus komt 'om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen' (2 Thess. 1:10)! Toen Christus in Zijn vernedering geboren werd, zongen zij: 'Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen' (Luk. 2:14). Hoe vrolijk zullen deze zalige geesten zijn als Christus met al Zijn leden verenigd zal worden tot één lichaam in de hemel! Als Abraham met verheuging ernaar verlangd heeft met het oog van zijn geloof de komst van Christus in het vlees te zien (Joh. 8:56), hoe moeten wij ons door het geloof dan niet verheugen

op de tweede komst van Christus! Als Johannes de Doper in de baarmoeder al opsprong van vreugde vanwege de komst van Maria, de moeder van onze Heere, dan mogen onze harten wel dansen van vreugde als we de Heere Zelf zien in Zijn grote heerlijkheid en majesteit in de hemel (Luk. 1:44)!

Petrus was al zo verrukt door een druppel en glimp van de hemel, toen hij de verheerlijking van Christus op de berg zag. Hij raakte helemaal buiten zichzelf en 'wist niet, wat hij zei' (Mark. 9:6). Wat denkt u dat het dan met ons zal doen wanneer wij Christus niet in Zijn tijdelijke verheerlijking zullen zien, maar in Zijn eeuwige heerlijkheid!

Als de oude Simeon, toen hij Christus als kindje zag, Hem al in zijn armen nam en zei: 'Nu laat Gij, Heere! Uw dienstknecht gaan in vrede naar Uw woord; Want mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien' (Luk. 2:29,30), hoe vol vervoering van vreugde en bewondering zullen wij dan zijn als we Christus zien, niet in doeken gewikkeld, niet als kindje, maar in de hemel in al Zijn heerlijkheid!

Als het zien van Christus in Zijn instellingen, in Zijn Woord en sacramenten het hart van een christen al zó raakt dat hij 'naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd' wordt (2 Kor. 3:18), wat zal het dan zijn om Christus te zien 'aangezicht tot aangezicht', zonder deze spiegel! Zo lezen we het tenminste in 1 Korinthe 13:12. Als Zijn beloften ons zozeer tot leven wekken, dat we in de Psalmen lezen: 'Uw toezegging heeft mij levend gemaakt' (Ps. 119:50, enz.), wat zal de volledige vervulling dan wel inhouden! Als de gemeenschap van heiligen hier al zo aangenaam is als een hemel op aarde (1 Joh. 1:3), hoe zal het dan wel zijn als al de gezaligden die er geweest zijn vanaf het begin van de wereld tot het einde toe, samen zullen zijn en allemaal bevrijd van alle zonden en zwakheden! Wat een heerlijke aanblik zal dat zijn! Als wat door mensen wordt gebouwd al zo heerlijk kan zijn als de tempel van Salomo, hoe zal dan de heerlijkheid wel zijn die is voorbereid van voor de grondlegging van de wereld en waaraan tot nu toe wordt gewerkt! Als rusten van ons werk zo aangenaam is, hoe zal dan 'de vrijheid der heerlijkheid van de kinderen Gods'

zijn (Rom. 8:21)! Enigszins verlost van het verderf, enige vrijheid en verruiming van onze geest, hoe aangenaam is dat al! Als wij in vrijheid worden gesteld om God te dienen, als wij in de vrijheid van de Geest met vrijmoedigheid tot God en de troon van de genade gaan (Hebr. 4:16), hoe heerlijk is dat! Maar dan die vrijheid in de heerlijkheid! Dat is nog eens echte vrijheid! Geliefden, dit laat zich beter bewonderen dan onder woorden brengen. Ik geef ze daarom liever over aan uw verwondering en bewondering, dan dat ik nog langer probeer ze onder woorden te brengen. O, zalige zielen, sta hier eens een moment bij stil en beschouw met de ogen van uw geloof deze heerlijke dingen en tijden die nog komen. U ziet nu wel dat de kerk alle reden heeft om te zeggen: 'Kom, Heere Jezus!'

Let ten zevende eens op de toestand van de kerk in deze wereld. Zelfs op ons best zijn we inwonende in het lichaam, uitwonende van de Heere (2 Kor. 5:6). Voor het overgrote deel staat het er met de kerk voor als met Daniël in de leeuwenkuil. De gelovigen verkeren als schapen te midden van verscheurende wolven, de kerk is als een schip te midden van de golven, als een lelie tussen de doorns. Alle roofvogels storten zich op de arme tortelduif van Christus. Ze dragen een bijzonder onverzoenlijke wrok tegen Gods kerk en Zijn kinderen. Vaak zien we dat zij die de godsdienst uitwendig belijden, de kern eruit wegsnijden en de kracht ervan ontkennen. We zien dat dit sinds de komst van Christus altijd zo geweest is en zo zal het ook blijven tot het einde van de wereld. Satan misbruikt de grote instellingen van God en maakt ze dienstbaar aan zijn eigen bedoelingen. Niets blijft vrij van die besmetting door de satan, zelfs niet de beste instellingen van God. We zien hoe ruw en wild de arme kerk van God wordt behandeld.

Bestaan er ook binnen de kerk zelf niet vaak vooroordelen, inbeelding en afgunst tegenover elkaar, waardoor de gemeenschap met elkaar niet zo aangenaam en plezierig is? Wee de wereld vanwege de ergernissen (Matth. 18:7). Zijn er geen ergernissen en overtredingen in de kerk die de troost verhinderen en ruzie veroorzaken tussen mensen die voor het overige wel goed zijn? Wat de christenen zelf

betreft, zij scheppen niet zo'n heerlijk genoeg en zo'n heerlijke vreugde in elkaar als ze zouden moeten doen en zoals ze dan zullen doen. Als we verschil van inzicht en verschillend licht bezitten, zullen ook onze oordelen en genegenheden verschillen.

In dit leven geldt dat voor alle christenen. De een ziet zaken helderder dan de ander. Daarom verschillen hun oordelen enigszins en hun genegenheden eveneens. Die beloften van de leeuw en het lam die samen verkeren (Jes. 11:6), zullen niet precies zo vervuld worden tot aan Zijn tweede komst. Tot dat moment zal er ook in de beste christenen nog iets van een leeuw en een wolf zitten. Dan zal die belofte echter volledig vervuld zijn. Dan zal hun wolven- en leeuwnaard onderworpen zijn. Dan zullen anderen geen zwakheden meer bezitten die ons irriteren en niets in ons zal hun afkeer oproepen. Dan zullen we een eeuwige gemeenschap met elkaar vormen.

Is er daarom, met het oog op onszelf, voor christenen niet een goede reden om te zeggen: 'Amen. Ja, kom, Heere Jezus'? Merkt niet iedereen bij zichzelf op dat het waar is wat Paulus over zichzelf zegt, namelijk dat we met ons een 'lichaam der zonde' en een 'lichaam des doods' (Rom. 6:6; 7:24) meedragen? Onze zonden dragen we met ons mee zoals een dood lichaam dat vastgebonden is aan een levend lichaam. Wat een afschuwelijk en weerzinwekkend iets is het om met een lijk te moeten rondsjuwen. Dat doen we dus. Hoe meer we groeien in de genade, des te walgelijker we het gaan vinden. Immers, hoe meer we groeien in de genade, hoe meer leven we bezitten en dus hoe meer weerzin tegen de zonde. Hoe meer we groeien in de genade, hoe meer licht we bezitten om het kwaad te onderkennen en hoe meer onze liefde tot de genade toeneemt. Hoe meer licht, leven en liefde, hoe meer het ons zal kwellen dat we dit lichaam van de zonde met ons meedragen, deze 'scherpe doorn in het vlees' (2 Kor. 12:7).

Sommige zonden zijn voor ons zo pijnlijk als een doorn die ons vlees openscheurt. Zo is zelfs de gesteldheid van de besten in dit leven. Hebben we daarom met de kerk en haar vijanden, met het oog op

onzelf en op iedere christen, met het oog op hun strijdend bestaan en aangevochten toestand geen reden om te zeggen: 'Amen. Ja, kom, Heere Jezus!?' Zo zien we dus de redenen die de kerk heeft om dit te zeggen.

Toetssteen of dit verlangen in ons leeft

Laten we nu met ons tweede punt verdergaan en zien of we inderdaad dit verlangen van de Geest van God tot uitdrukking kunnen brengen. Het is immers alleen de Geest in de bruid die zegt: 'Kom, Heere Jezus!' Laten we zien of de Geest dat ook in ons zegt. We zullen daar niet veel over zeggen. We kunnen het weten door wat ik aan het begin al heb gezegd en het spreekt trouwens ook vanzelf. Daarom besteed ik er slechts enkele woorden aan.

Laten we onszelf hiermee beproeven. Ten eerste: Welke weldaad ontvangen we door de eerste komst van Christus, door Zijn dood en door het vergieten van Zijn bloed? Vergeeft dat onze zonden? Zijn onze gewetens daarmee besprenkeld om ze te 'reinigen van dode werken, om de levende God te dienen?' (Hebr. 9:14). Hebben onze harten vrijmoedigheid ontvangen om toe te gaan tot de troon der genade? Hebben we weldaden ontvangen door Zijn eerste komst? Dan kan het niet anders of we zien met grote en verlangende verwachting uit naar Zijn tweede komst. Aan de andere kant kan degene die niets goeds ontvangen heeft uit Zijn eerste komst, ook niet verlangen naar Zijn tweede komst of die getroost verwachten. Waarom niet? De tweede komst dient slechts om af te maken wat hier al begonnen is. De eerste dient om onze zielen te verlossen, de tweede om onze lichamen te verheerlijken. Als onze zielen niet verlost zijn, hoeven we ook niet uit te kijken naar 'de verlossing van ons lichaam' (Rom. 8:23). De eerste en de tweede komst van Christus zijn zo nauw aan elkaar verbonden dat ze vaak samengenomen worden, net als de wedergeboorte van onze zielen en de wedergeboorte van onze lichamen, de aanneming van onze zielen en de aanneming van onze lichamen. Dat gebeurt om duidelijk te maken dat waar de

ware verlossing en aanneming van de ziel er is, de verlossing en aanneming van het lichaam moeten volgen, evenals de verwachting daarvan. Christus zal onze verlossing zijn, wanneer Hij in de eerste plaats onze zielen heeft verlost, in de zekerheid van de vergeving van onze zonden. Let daar dus eerst op.

Het tweede bewijs is dat we ons erop zullen voorbereiden als we verlangen naar de tweede komst van Christus. Iemand kan wel zeggen dat hij ernaar verlangt een verheven persoon te ontmoeten, maar er toch niet over piekeren zich daarop voor te bereiden. Dan is dat geen echt verlangen, als hij niet zijn beste kleren aantrekt en zichzelf ervoor klaarmaakt, zoals Jozef deed voor de Farao (Gen. 41:14). 'Een ieder, die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is' (1 Joh. 3:3). Hij zal niet in zijn vuile kleren verschijnen, maar hij zal zijn oude mens afleggen en zijn nieuwe mens aandoen (Ef. 4:22,24). Hij zal zich klaarmaken als een bruid voor de komst van haar bruidegom.

Geliefden, als de gedachte aan de tweede komst van Christus er in uw ziel niet voor zorgt dat u zich daadwerkelijk daarop gaat voorbereiden en zich ervoor gaat klaarmaken, dan is het een onterechte en leugenachtige inbeelding. Dan is het geen heilig verlangen.

Onderzoek uzelf in de derde plaats hiermee: Heeft het Koninkrijk van Christus uw hart ingenomen, regeert Hij in uw hart? Denken we dat we met Hem in Zijn Koninkrijk zullen regeren als we op aarde onze harten niet willen overgeven aan Zijn Koninkrijk? Nee, Hij zal in onze harten komen, voordat wij bij Hem komen. Hij zal ons hier al gaan regeren, voordat wij er ook maar aan kunnen denken met Hem in de hemel te gaan regeren.

Denken allen die zich verzetten tegen de instellingen van God en in de zonde leven, tegen hun kennis en geweten in, dan nooit aan Christus' tweede komst en verlangen zij daar dan niet naar? Hij zal inderdaad komen, maar het zal voor hen 'een dag van duisternis en donkerheid' zijn (Joël 2:2). Zulke mensen kunnen niet zeggen: 'Kom,

Heere Jezus, ja, kom haastig! Wel tot de bergen en tot de steenrotten: 'Valt op ons en verbergt ons van het aangezicht van Hem, Die op de troon zit, en van de toorn van het Lam' (Openb. 6:16). Voor zulke mensen bestaat er niets verschrikkelijkers dan die dag.

Vuur is erg vertroostend en allerverschrikkelijkst tegelijk. Zo is God vertroostend voor de Zijnen en toch allerverschrikkelijkst voor hen die zich niet op Zijn komst voorbereiden. 'Wie is er onder ons', zegt de profeet, 'die bij een verterend vuur wonen kan? Wie is er onder ons, die bij een eeuwige gloed wonen kan?' (Jes. 33:14). Wie zal voor Christus kunnen verschijnen? Voor hen die bij dit heerlijke licht van het Evangelie in hun zonden blijven leven, gaat er een allerverschrikkelijkste dreiging uit van de komst van Christus. 'Indien iemand de Heere Jezus Christus niet liefheeft' – terwijl Hij Zich in het Evangelie zo duidelijk aan ons laat zien – 'die zij een vervloeking; Maranatha!' (1 Kor. 16:22). Deze vervloeking is erger dan welke vervloeking in de wet ook. Zoals van de komst van Christus de grootst mogelijke zegeningen uitgaan, zo ook de allerverschrikkelijkste bedreiging. In de hele Schrift is er geen ergere vervloeking te vinden, dan deze in de eerste Korinthebrief. De Heere zal dus komen 'met vlamvend vuur wraak doende over hen, die God niet kennen, en over hen, die het Evangelie van onze Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn' (2 Thess. 1:8). Sla daar goed acht op!

Beproof uzelf in de vierde plaats ook door heilige oefeningen. Zij die echt verlangen naar de komst van Christus, oefenen zich veel in heiligheid. In dit beginsel van de hemel hier op aarde oefenen ze zich in het lezen in en het luisteren naar het Woord, in de gemeenschap van de heiligen, in bidden en het zich bij God bekendmaken. Wat anders zullen we doen wanneer we in de hemel komen? Daar zullen alle genadegaven en de oefeningen volkomen zijn, waarmee we hier op aarde al zijn begonnen.

Het hart van menig ellendig, werelds mens verzet zich tegen bidden en andere goddelijke oefeningen. Hij is trots opgegroeid en zijn hart heeft zich hier niet aan de heilige oefeningen onderworpen.

De hemel zal zulke mensen niet verdragen en zij zullen de hemel niet verdragen. Daar is niets anders meer dan God voortdurend te prijzen. Als u hier deze heilige oefeningen al niet volhoudt, wat wilt u dan in de hemel gaan doen?

Daarom smee ik u: laten we dan onze eigen ziel niet misleiden. Als wij oprecht zeggen: 'Kom, Heere Jezus', dan zal dit ongetwijfeld ons leven beïnvloeden. Het zal alle genadegaven in onze ziel in beweging zetten: geloof om het ons toe te eigenen, hoop om Hem te verwachten, liefde om Hem te omhelzen, geduld om alles ervoor te verdragen, een hemelse gezindheid om onszelf erop voor te bereiden, trouw in onze roeping om voor die tijd de balans op te maken enzovoort. Alle genadegaven van de Geest worden erdoor in beweging gezet en tot leven gewekt.

Laat u daarom niet misleiden. Het is onmogelijk dat wij dode, slappe en koude harten zouden hebben en toch zouden geloven dat er zo'n heerlijke tijd op komst is. Ongetwijfeld zal het ons inspireren, kracht geven en troosten in al ons lijden en in al onze bezigheden, als onze harten bezet zijn met de geest en de bedoeling van het geloof in de heerlijke verschijning van Christus. Daarom mogen wij onszelf wel schamen. Wat?! Kan ik deze dingen aanhoren en er toch niet méér door worden aangeraakt dan nu het geval is? We zouden moeten klagen over de doodsheid en slapheid van ons hart. We zouden ons ervoor moeten inspannen om ons hart te brengen tot de bewondering van de uitnemendheden die ons dan geopenbaard zullen worden.

Hoe krijgen we dit verlangen?

Ik ga echter verder en geef in de laatste plaats enkele aanwijzingen hoe wij onszelf ertoe moeten brengen om dit verlangen en gebed uit te spreken. De eerste aanwijzing is: Werk aan uw verzoening met God. Onderhoud en bewaar uw vrede en verzoening met God. Dan zullen ook alle dingen die tussen ons en de tweede komst van

Christus instaan, met ons verzoend worden. Ja, alles zal van ons zijn. De dood is dan van ons, de duivel is dan van ons. Alles moet ons helpen onderweg naar de hemel. Wanneer wij vrede hebben met God, zullen alle dingen vrede hebben met ons (Joh. 5:23; Hos. 2:18). Dan kunnen we troostrijke gedachten hebben over die dag. Dan kan de gedachte aan onze dood ons niet verontrusten, de gedachte aan de hel en Gods toorn ons niet onrustig maken.

Laten we dus voor alles de zekerheid verwerven van de grote zaak van de rechtvaardiging, van het bekleed worden met de gerechtigheid van Christus. Laten we er zeker van zijn dat we daarin gevonden worden, daarin verschijnen en deze zaak goed begrijpen. De heilige Paulus was daar bijzonder zorgvuldig in. Hij verlangt ernaar als het zegel van de gerechtigheid van het geloof en om 'in Hem gevonden' te worden, 'niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is' (Fil. 3:9). Het is alsof hij op tedere wijze Christus' heerlijkheid wil aanraken. Als wij bekleed zijn met de klederen van Christus' gerechtigheid, kunnen we de toorn van God doorstaan, want alleen die zijn 'toornbestendig'. Dat zal God én ook ons geweten verzoenen. Het is een gerechtigheid die God verschaft én aanvaardt. Zorg ervoor dat u dit goed begrijpt. Dat u niet verschijnt in uw eigen klederen, maar in de Zijne. Dán kunt u getroost aan die dag denken.

De tweede aanwijzing is: Als we eenmaal getroost kunnen denken aan die heerlijke tijd die zal aanbreken, laten we er dan aan werken dat onze nieuwe natuur gaat groeien, dat we steeds meer vervuld raken van de volheid van God. Laten we ernaar streven om steeds meer van Christus in ons te hebben. Hoe meer we van Christus in ons hebben, hoe meer we zullen verlangen naar Zijn komst bij ons. Laten we ernaar verlangen en eraan werken dat ons hart tot in de verste uithoeken vervuld is met de Geest van Christus. Dat ons verstand vervuld is met kennis, onze genegenheid met liefde en vreugde en onze wil met gehoorzaamheid. De Schrift noemt dit: 'vervuld tot al de volheid Gods' (Ef. 3:19). Hoe meer we, door te groeien in de genade, hier het Koninkrijk der hemelen al binnengaan, des

te beter zullen we ervoor geschikt zijn en des te meer zullen we ernaar verlangen. Hoe meer wij gaan passen bij de hemel en de heerlijke staat die komt, hoe meer we ernaar zullen verlangen en ons zullen verheugen in de gedachte daaraan.

De derde aanwijzing: Zorg ervoor dat u haastig en grondig doet wat u moet doen. Satan is wel zo wijs dat hij weet 'dat hij een kleine tijd heeft'. Daarom gaat hij rond met een 'grote toorn' (Openb. 12:12). O, laten wij toch zo wijs zijn dat we beseffen dat ook onze tijd maar kort is. God Zelf vertelt ons dat dit het geval is. Onze tijd is slechts een stipje in de tijd, ingeklemd tussen twee eeuwigheden (1 Kor. 7:29). Laten we dus haastig ons werk doen. We kunnen plotseling verrast worden, nog voor we het ons bewust zijn, en zoals de boom valt, blijft hij liggen. Zoals iemand leeft, zo sterft hij. Zoals de dood ons achterlaat, zo luidt het oordeel en zo zal de tweede komst van Christus ons aantreffen. We moeten dus, zoals de apostel zegt, onze zaligheid werken met vrees en beven (Fil. 2:12). Velen zijn hierover verontrust als ze gaan sterven. 'O, ik heb dit niet gedaan, ik had zus en zo moeten doen, maar deed het niet. Ik heb het verkeerd gedaan en geen volkomen berouw gehad. Ik heb iets nagelaten, wat ik had moeten doen. Ik heb mijn getuigschriften niet op orde en mijn roeping en verkiezing niet vastgemaakt (2 Petr. 1:10). O, mijn geweten is verontrust en mijn ziel kan de vrede in God niet vinden.'

O, laat u hierdoor waarschuwen en werk nu uw zaligheid uit met vrees en beven omdat de tijd kort en onzeker is. Geliefden, dat is een ernstige fout in ons. We denken te kunnen oogsten zodra we beginnen met zaaien, ja, we beginnen met zaaien als we zouden moeten gaan oogsten. We denken pas aan God en goedheid als we op sterven liggen. Dat zou echter het moment moeten zijn om troost te putten uit ons hele voorgaande leven en met vreugde te denken aan wat voor ons ligt.

O, hoe troostrijk zou het zijn als we net als de heilige Paulus kunnen omkijken en zeggen: 'Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden' (2 Tim. 4:7). Hij kijkt getroost terug en dus kijkt hij ook getroost vooruit. 'Voorts is mij

weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in die dag geven zal' (vers 8). Als een christen de wil van God heeft gedaan, kan hij terugkijken en zeggen: 'Ik moest de wedstrijd lopen en dat heb ik gedaan. Ik moest het geloof bewaren en ik heb het bewaard. Ik moest strijden en ik heb gestreden.' Dan kan hij ook vooruitkijken en een kroon van eeuwige heerlijkheid voor ogen zien. Wat een troost en heerlijke vreugde zal dat geven! Of hij nu terugkijkt of vooruitkijkt, het is enkel heerlijkheid.

Als wij echter zorgeloos en nalatig zijn en niet werken aan onze zaligheid, dan kunnen we ook niet met Hizkia getroost achteromkijken en tegen God zeggen: 'Och HEERE, gedenk toch, dat ik voor Uw aangezicht in waarheid en met een volkomen hart gewandeld, en wat goed in Uw ogen is, gedaan heb' (Jes. 38:3). Ook kunnen we niet met de heilige Paulus getroost vooruitkijken. Geliefden, de hemel is een zuivere plaats. Dat vraagt om een grote mate van zuiverheid in hen die daar zullen komen, want ook Christus is heilig en heerlijk. Daarom moeten wij ook geen grens stellen aan onze heiligheid in dit leven, maar steeds hemelsgezinder worden, totdat we in de hemel komen.

Daarom schrijft de apostel Petrus in verwondering: 'Daar dan deze dingen alle vergaan' (2 Petr. 3:11). Wat voegt hij daaraan toe? Hij weet niet hoe hij het precies moet zeggen en daarom voegt hij er maar in het algemeen aan toe: 'Hoedanigen behoort gij te zijn in heilige wandel en godzaligheid!' Hij wil daarmee zeggen: 'Sommige mensen stellen voor zichzelf een grens. Als ze daarboven uit weten te komen, zijn ze zus en zo, opvallend, vriendelijke, precies enzovoort! Waarom? Welke mate van heiligheid hebben zij nodig die uitzien naar de tweede komst van Christus? 'Hoedanigen hoort gij te zijn!' Hij weet niet hoe hij het precies moet zeggen en daarom laat hij het aan onze verbeelding over.

We moeten dus geen grens stellen aan de mate van onze volkomenheid hier in deze wereld. Integendeel, we moeten blijven groeien in genade en godsvrucht en uitkijken en ons haasten naar de komst van die dag van de Heere.

De vierde aanwijzing: Laat al wat mogelijk is ons helpen in dit verlangen en in het gebed om de tweede komst van Christus, of het nu gaat om het kruis dat we in dit leven dragen of om de dingen die de satan doet. Satan werd buiten het paradijs gesloten, maar hij sluipt nog steeds rond in het paradijs van de kerk. In de hemel zal hij echter nooit komen. Ooit was hij daar en hij werd eruit geworpen om er nooit meer in terug te komen. In de kerk stookt hij altijd onrust. Hij is nog niet zo gebonden dat hij geen kwaad meer kan doen. Laat de gedachte aan satan en zijn handlangers, die altijd de kerk op een of andere manier lastigvallen en als doorns in haar zijde prikken, ons opwekken om te verlangen naar de tweede komst van Christus. Laten alle verlies en kruis die we te dragen hebben ons zo verder helpen. Als we een vriend hebben verloren, laat dan de tweede komst van Christus ons hart weer met troost vervullen door te overwegen dat dan het moment zal komen waarop vrienden elkaar opnieuw zullen ontmoeten.

Laten we in deze wereld iets achter? Daar zullen we iets beters ontvangen. Betere vrienden, een betere plaats om te wonen, beter werk. Alles zal daar beter zijn. Laten we dus alles aangrijpen om ons verlangen te laten groeien. Ik zou hier nog veel aan toe kunnen voegen. Ik smEEK u echter: Laat het uw belangrijkste zorg zijn dat u zich voorbereidt op dat moment. Het is hier een tijd van verlangen, zolang we leven. Het is de tijd tussen de verloving en het huwelijk. Laten we eraan werken dat we voorbereid zijn op dat moment.

Tegenwerpingen

Er zijn vele goede zielen die uitroepen: 'O, ik ben niet zo verlangend naar de komst van Christus als zou moeten.' Dan antwoord ik: Dat is waar. Dat kan zo zijn omdat u ergens tekortschiet, omdat u uzelf niet hebt voorbereid, omdat u niet geestelijk bent, omdat u niet aan de zonde gestorven bent. Dit kan verder voortkomen uit allerlei andere oorzaken. Bijvoorbeeld dat u onwetend bent ten aanzien van het genadeverbond, dat wil zeggen dat God uw Vader is en dat Hij Zich ertoe verplicht heeft als een Vader de zonden van Zijn kinderen te vergeven.

Dus, als uw zonden slechts zwakheden zijn waartegen u strijdt, dan is er troost voor u. Let op wat de apostel zegt: 'Ook wij zelf, die de eerstelingen des Geestes hebben, wij ook zelf, zeg ik, zuchten in onszelf, verwachtende de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing van ons lichaam' (Rom. 8:23). Als we tegen onze zonden strijden, zal dat ons verlangen naar Christus' komst niet verhinderen. We verlangen er juist des te meer naar, omdat we ertegen strijden. Dan zullen we er immers volledig van verlost zijn.

Doe er uw best voor het genadeverbond beter te begrijpen. Christus is onze Middelaar en Voorspraak. Voor wie? Voor volmaakte mensen? Nee, maar wel voor hen die tegen hun wil hun schuld bij God nog dagelijks vermeederen. Daarom zeggen we in het Onze Vader: 'Geef ons heden ons dagelijks brood. Vergeef ons onze schulden' (Matth. 6:11,12). Onze onwetendheid ten aanzien van zaken uit het Evangelie maakt ons zo koud, zo doods en slap als wij vaak zijn.

'Maar', zo zegt u, 'ik verlang er nog naar om te leven.' Zij die naar de tweede komst van Christus verlangen, verlangen dat Hij komt om hen uit deze wereld weg te nemen wanneer zij hun werk gedaan hebben. Mag ik dat verlangen om te leven dan niet hebben? Dan antwoord ik: Ja, dat mag u, maar wel op voorwaarde dat u er zo velen meeneemt naar de hemel als u maar kunt, als nader bewijs van uw verlossing. Ook in andere opzichten zult u ernaar verlangen zo te leven dat God door uw leven geëerd wordt. Eenvoudig gezegd, is het zo dat we één van geest moeten zijn met de heilige Paulus, die verlangde 'om ontbonden te worden en met Christus te zijn; want dat is zeer verre het beste' (Fil. 1:23).

Als de tijd van onze ontbinding komt, moeten we dus gewillig zijn onze ziel aan God terug te geven, niet slechts geduldig, maar met vreugde. Waarom? De dag van onze dood is een feestdag, een kroningsdag, een bruiloftsdag, een oogstdag, een dag van triomf. We zouden ons moeten schamen voor de wanverhouding tussen ons verlangen naar de aardse en naar de hemelse dingen. Zou een arbeider afkerig zijn van de gedachte aan de sabbat of een rustdag? Zou

een soldaat afkerig zijn van de gedachte aan de dag van overwinning en triomf? Is iemand die verloofd is afkerig van de gedachte aan de trouwdag? Of een koning aan zijn kroningsdag? Ze verlangen allemaal daarnaar.

Waarom zouden wij dan niet verlangen naar dat moment waarop al deze dingen werkelijkheid zullen worden? Al deze dingen zijn slechts schaduwen – en dat ook nog nauwelijks – van wat nog komen gaat. Maar hoe ernstig verlangen mensen ernaar? Is dat voor ons geen terechte reden om onszelf te veroordelen en te schamen voor die wanverhouding tussen ons verlangen naar aardse en naar hemelse zaken?

Wanneer wij echter ons werk voltooid hebben, als wij God gediend hebben in ons leven – zoals over David werd gezegd dat ‘hij in zijn tijd de raad Gods gediend had [en] is ontslapen’ (Hand. 13:36) – dan zal God ons verlangen wegnemen om langer te leven, dan zal Hij ons zelfs gewillig maken om te sterven. Zoals de heilige Paulus in zijn laatste brief schreef, restte hem toen hij zijn wedstrijd gelopen, zijn strijd gestreden en zijn loop voleindigd had nog slechts een kroon. ‘Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid’ (2 Tim. 4:8). En verderop in hetzelfde hoofdstuk: ‘De Heere zal mij verlossen van alle boos werk, en bewaren tot Zijn hemels Koninkrijk’ (vers 18).

Christus zegt: ‘Ik heb U verheerlijkt op de aarde; Ik heb voleindigt het werk, dat Gij mij hebt gegeven om te doen; En nu verheerlijk Mij, Gij Vader, bij Uzelf, met de heerlijkheid, die Ik bij U had’ (Joh. 17:4,5). Als de kinderen van God van Gods Geest het bericht ontvangen dat zij alles hebben gedaan wat God hen wilde laten doen, dan zijn zij zeer gewillig om van hier te vertrekken. Ondertussen moeten zij ‘met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die hun voorgesteld is’ (Hebr. 12:1). Ze moeten de strijd strijden die God hun heeft gegeven en het geloof behouden. Ze moeten gewillig zijn alles te doen wat God hen wil laten doen, in nederige onderwerping aan Zijn wil. Maar als zij alles gedaan hebben, zullen hun harten verruimd worden en gaan ze naar de komst van Christus verlangen, dat Hij zal komen en hen naar huis zal roepen. Zo is ook deze twijfel afdoende beantwoord.

Onze verlossing is nabij

Kortom, ik zal hiermee eindigen: als u merkt dat uw hart slap en koud is, niet werkzaam om het goede te doen, ontleen dan vuur om het weer te ontsteken aan de tweede komst van Christus, aan de liefde tot God in Christus, aan de liefde tot Zijn verschijning. O, wek uw hart op en verlevendig het door zulke gedachten. Kent u vanbinnen of vanbuiten strijd met vijanden? Denk dan aan wat de apostel heeft gezegd: 'Strijd de goede strijd des geloofs, grijp naar het eeuwige leven' (1 Tim. 6:12). Hoe strijden we de goede strijd van het geloof? Wel, grijp naar het eeuwige leven. Daar zullen we werkelijk voor moeten strijden.

Verkeert u in een ontoestembare toestand? Als dat het geval is, let dan op wat de apostel Paulus aan de Thessalonicenzen schrijft: 'Zo dan, vertroost elkander met deze woorden' (1 Thess. 4:18). Welke woorden? Deze: 'Alzo zullen wij altijd met de Heere wezen.' Ja, deze woorden zullen ons inderdaad troosten. Als u uw vrienden hebt verloren, uw bezit of wat dan ook, denk dan erover na of ze daar niet volledig vergoed zullen worden. Maakt u het als het ware van tevoren alweer goed met troost van een hogere orde? Dat zijn dingen die werkelijk zullen troosten.

Dus, als u uzelf zo slap vindt in het doen van het werk van de Heere, denk dan aan de tweede komst van Christus en aan het feit dat Hij dan niet met lege handen komt, maar Zijn beloning met Zich meebrengt (Openb. 22:12). Denk aan wat de heilige Paulus tegen Timotheüs zei: 'Ik betuig dan voor God en de Heere Jezus Christus, Die de levenden en doden oordelen zal in Zijn verschijning en in Zijn Koninkrijk' (2 Tim. 4:1). De heilige apostel kon Timotheüs niet op krachtiger wijze aansporen tot ijver en trouw in zijn ambt, dan door de komst van onze Heere Jezus. Laten wij onszelf hierdoor dus ook opwekken en vertroosten.

Geliefden, de ziel is nooit zo zuiver gestemd als wanneer de gedachten aan die heerlijke tijd onze genegenheden tot het hoogste niveau hebben gebracht. Dan voelt de ziel zich nooit meer troosteloos en zolang

ze die genegenheid kent, kan ze niet zondigen. Als we zondigen, verliezen we die genegenheid, we brengen onze ziel tot lage verlangens, we laten onze gedachten niet meer bij Christus blijven en bij de tijd die komt. Als we dat loslaten, zakt onze ziel af naar aardse zaken en dat vormt de oorzaak van alle zonde en alle ongemak. Zolang ons hart dus aan die zalige geloofsgesteldheid vasthoudt en aan de liefde tot de verschijning van Christus, is het onaantastbaar. Satan kan niet tussen ons en ons geloof in gaan staan, maar hij doet wel zijn best ons geloof en onze liefde van dat verlangen los te weken. Hij doet zijn best ons door alle drukte van deze wereld af te leiden, zodat we nauwelijks meer aan die dingen zullen denken. Wat erg dat wij, die wedergeboren zijn 'tot een onverderfelijke, en onbevlekkelijke, en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen bewaard is' voor ons (1 Petr. 1:4) zo weinig en zo oppervlakkig denken over onze erfenis! Als iemand van plan is over een jaar een zeereis te gaan maken, zou hij dan niet iedere dag aan zijn reis denken? Zou hij dan niet denken aan wat hij bij zich moet hebben en waaraan hij wat heeft als hij zijn bestemming bereikt? We moeten allemaal de lange reis van de aarde naar de hemel maken. Iedere dag van het jaar moeten we daaraan denken.

In deze wereld zijn er mensen voor wie het geluk ligt in het wegduwen van al dat soort gedachten. Zo willen ze de dag van hun dood uitstellen en de kwade dagen ver van zich houden door er niet aan te denken. Dan kunnen ze zichzelf overgeven aan al hun plezier en wellust. Ach, in wat voor jammerlijke toestand brengen satan en onze eigen zondige aard ons toch, dat we ons geluk en onze veiligheid en troost zoeken in het van ons afschudden van gedachten aan de dood, in het verwaand doorgaan met zondigen en nooit te denken aan die grote dag! Helaas denken zij er niet anders over dan Felix deed, die bevreesd werd toen hij Paulus hoorde argumenteren en handelen over 'rechtvaardigheid, en matigheid, en van het toekomstige oordeel' (Hand. 24:25).

Laat Felix maar vrezen en laat de wereld maar vrezen, maar laat iedere christen die vrede met God heeft gemaakt zich verheugen. De arme vogeltjes zingen bij de terugkeer van de lente, omdat deze

hun weer warmte, leven en kracht geeft en zij begroeten het licht en de warmte van de zon met hun gezang en gefluit. Laten wij dan ook de komst van Christus met vreugde getroost verwachten, nadat we een vaste en betrouwbare vrede met God hebben gesloten. Laten we dan omhoogkijken en onze hoofden met vreugde opheffen, want onze verlossing is nabij (Luk. 21:28).